

кара човѣка да презира и приличие, и честь, и всичко, всичко, и съ всевъзможни начини да си постигва цѣлта... А първитѣ съмена на това страшно чувство ти си ги вече посѣяла въ Марииното сърце... Благодарѣж ти, Тудорке, отъ душа ти благодарѣж! О! какъ добръ върви работата!

Тудорка (безпокойна).

Но това е лошево, тате; ти ме плашишъ съ думитѣ си. Кога е така, Мария може да направи всичко за постигване на цѣлта си; тя може да начене сама да помага на Иванка, та послѣ да стане царица. Тогава какво ще правиме ние?

Исакъ (смѣе се).

Дѣте си, Тудорке, и не ти стига умътъ. Та за това ли сѣ побѣлѣли космито ми? Не бой се, Тудорке! знаеме си ние стоката. Мария безъ да ще, безъ да знае, ще помага на Иванка, а царица ще станешъ ти, чу ли?

Тудорка (радостно).

Пѣ-скоро, тате. Колко си добъръ!...

ЯВЛЕНИЕ 4.

ПРЕЖНИТѢ И ДРАГНИ.

Драгни (влиза и като че сърдито се покланя).

Свѣтлиятъ и славниятъ войвода, Иванку, иди.

Исакъ и Тудорка (въ единъ гласъ).

Иванку!

Драгни.

Оруженосецътъ му извѣстява.

Исакъ (грачи на самъ на татѣтъ).

Иди... много добръ! иди... Скоро, Тудорке, скоро... (къмъ Драгни тупа съ кракъ). Какво си ме запнѣлъ? Върви поприготвай тамъ...